

PRAŽSKÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA
VÝSTŘIŽKOVÁ SLUŽBA
Praha 2-Vyšehrad, K rotundě 8/82 - tel. 29-73-78

VÝSTŘIŽEK Z ČASOPISU

Tvorba, Praha

- 2. II. 1972

divadlo

Prokofjevova taneční pohádka v Ostravě

Jevištní dílo Sergeje Prokofjeva se již stalo bezmála klasickou součástí repertoáru předních světových i našich scén, které také vesměs věnovaly uvádění Prokofjevových děl opravdu mimořádnou pozornost a dosáhly v této oblasti pozoruhodných uměleckých výsledků. Rovněž Státní divadlo v Ostravě našlo pro tuto sezónu v Prokofjevově **Popelce** nesporně vděčný a divácky přitažlivý titul, jímž doplnilo svou prokofjevovskou dramaturgii o další výrazný vklad. V Popelce vychází Sergej Prokofjev z tradic ruské baletní školy, respektuje

specifické odlišnosti a vtiskuje je-
jí vyrovnané, technicky brilantní formě bez-
pečný podklad, který skladateli poskytlo li-
breto N. D. Volkova, zpracovávající tradiční
pohádkový námět, známý především z lido-
vého podání slovanských národů. Ve srov-
nání s Prokofjevovou předchozí tvůrčí eta-
pou, kterou vyznačovaly průbojně vržené
útočné rytmy a monumentálně koncipované
hudební plochy, se v Popelce skladatelova
hudební řeč dále oproštuje a stavebně
zjednodušuje; hudba tohoto baletu je pro-
stoupěna vroucí melodičností emotivně vy-
pjaté, typicky prokofjevovské lyriky, která
s jedinečnou působivostí a citovou pravdi-
vostí umocňuje etické vyznění prostého po-
hádkového námětu.

V Prokofjevově Popelce vytvořil na
ostravském jevišti choreograf Emerich
Gabzdyl klasicky čisté, vyrovnané předsta-
vení, které zaujme harmonickou vyvážeností
i výraznou taneční a pohybovou stylizací.
Gabzdyl v podstatě vychází z původního li-
breta N. D. Volkova, a třebaže se místy po-
kouší nahrazovat základní dějovou motivaci
problematickým, příliš symbolizujícím ná-
znakem, přece dosahuje jevištně působivého
a dynamicky prokresleného scénického
obrazu (především ve scénách macechy a
zlých sester). Hostujícímu výtvarníku Kvě-
toslavu Bubeníkovi se už nepodařilo vtisk-
nout Prokofjevovou baletu onu hřejivou po-
hádkovou atmosféru — chladné konstruk-
tivistické tvary proti černému horizontu
sice dávají vyniknout pestré barevné škále
kostýmů Věry Fridrichové, ale vcelku ne-
přispívají ke stylovému navození scénického
prostředí. Pečlivé hudební nastudování
Václava Návrata přesvědčilo zvláště v dy-
namicky vypracovaném finále prvního děj-
ství nebo v závěrečném amorosu, zatímco
ve druhém dějství jsme pocítovali i některé
tempové nevyrovnanosti a intonační nepřes-
nosti.

V sólistických výkonech je třeba vy-
zdvihnout tanečně cítěný, oduševnělý projev
Hany Šarounové, která vytváří Popelku
s líbeznou prostotou výrazu a technickou
jistotou pohybů, plastickou charakteristikou
upoutaly mimicky tvárná a představitelsky
samozřejmá Vlasta Pavelcová (macecha)
spolu s Alicí Kvasnicovou a Renatou
Mrnuštíkovou v úlohách pyšných a závis-
tívných Popelčiniých sester. Taneční projev
Richarda Böhma (princ) byl technicky do-
sti nevyrovnaný a výrazově monotónní, do-
konalým technickým vypracováním zato
upoutal Jiří Duží v postavě princova prů-
vodce.